

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **C., s. r. o.**, so sídlom v B., proti odporcovi **Ing. M. L. – K.**, stavebno-obchodná spoločnosť, so sídlom v K., zastúpenému JUDr. M. K., advokátom, so sídlom v M., o **257 885,50 Sk**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15 C 71/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. októbra 2008 sp. zn. 1 Co 104/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice rozsudkom z 23. januára 2007 č. k. 15 C 71/2006-99 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 257 885,50 Sk a náhradu trov konania 66 845,50 Sk na účet právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh o zaplatenie 107 882 Sk s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie. Konanie o vzájomnom návrhu o zaplatenie 408 800 Sk s príslušenstvom zastavil. Návrh odporcu na prerušenie konania zamietol a zmenu návrhu, aby súd uložil navrhovateľovi zaplatiť 891 410 Sk so 14 % úrokom z omeškania od 20. 11. 2004 do zaplatenia a na náhradu trov konania nepripustil. Uviedol, že účastníci konania ako podnikatelia uzatvorili dňa 27. 6. 2003 leasingovú zmluvu, ktorej predmetom bol nájom hnutelnej veci – mininakladača (bobcat) UNC 060 s podkopom a zbíjacím kladivom. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy bol splátkový kalendár a všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu. Na základe navrhovateľom udelenej plnej moci prevzal odporca prostredníctvom ním splnomocnenej osoby (syna Ing. M. L.) od predávajúceho – dodávateľa S., s. r. o., predmet nájmu, čo

potvrdil vlastnoručným podpisom na Protokole o uvedení do prevádzky. Tento si sám vybral, nemal voči nemu výhrady a vedel, že nie je nový. Leasingová zmluva vyjadruje vôľu zmluvných strán, nie je v rozpore s dobrými mravmi, zásadou rovného postavenia účastníkov záväzkových vzťahov ani zásadou poctivého obchodného styku, preto je platná. Leasingový nájomca bol povinný platiť leasingové splátky aj pri výskyte väd, v dôsledku ktorých nemohol predmet leasingu užívať po určitú dobu a tieto vady mal reklamovať. Preto námietky odporcu týkajúce sa neplatnosti zmluvy považoval za nedôvodné a nárok uplatnený navrhovateľom na zaplatenie neuhradených splátok za dôvodný. Za nedôvodný považoval návrh na prerušenie konania, vzájomný návrh odporcu a zmenu návrhu nepripustil, pretože výsledky doterajšieho konania neboli podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Konanie o vzájomnom návrhu v časti zastavil z dôvodu už začatého konania a v časti vzájomný návrh vylúčil na samostatné konanie z dôvodu potreby vykonania ďalších dôkazov. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 16. októbra 2008 sp. zn. 1 Co 104/2007 na odvolanie odporcu rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, vyhovení návrhu, zastavení konania a trovách konania potvrdil. Odvolanie proti výrokom o vylúčení časti vzájomného návrhu na samostatné konanie a nepripustení zmeny návrhu ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania 18 656 Sk k rukám právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti nároku navrhovateľa, keďže má základ v obsahu leasingovej zmluvy a s ňou súvisiacich všeobecných zmluvných podmienkach, zistenom skutkovom stave, z ktorého vyplýva porušenie zmluvných podmienok odporcom. Uviedol, že za bezvýznamnú možno považovať obranu odporcu spočívajúcu v tvrdeniach, že v dôsledku porúch predmetu leasingu nemohol tento riadne užívať. Podľa bodu 1. 4. 2. všeobecných zmluvných podmienok prenajíateľ totiž nezodpovedá za akékoľvek škody vzniknuté z dôvodu väd, alebo funkčnosti predmetu leasingu (prevádzkové riziká). Leasingový nájomca preto nie je oprávnený voči prenajíateľovi uplatňovať náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s odstraňovaním väd predmetu leasingu alebo v súvislosti s jeho odstavením z prevádzky. Poukázal aj na skutočnosť, že odporca nevyužil možnosť znížiť svoje finančné záväzky voči navrhovateľovi tým, že by mu odovzdal predmet leasingu podľa dohodnutých podmienok a tým ho umožnil vrátiť dodávateľovi oproti vráteniu kúpnej ceny. Za správne považoval rozhodnutie aj vo výrokoch, ktorými súd prvého stupňa zamietol

návrh na prerušenie konania, zastavil konanie a rozhodol o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie odporca. Žiadal ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z § 237 písm. f/ O. s. p a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom s poukazom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Uviedol, že na základe konania žalobcu došlo k zániku leasingovej zmluvy (24. 10. 2003, 7. 6. 2003, 30. 12. 2004) a s účinnosťou od 17. 3. 2004 k odstúpeniu od kúpnej zmluvy, čím zanikol vzťah medzi poskytovateľom leasingu - navrhovateľom a dodávateľom leasingu. Jediným povinným subjektom (§ 357 Obchodného zákonníka) je navrhovateľ, ktorý má povinnosť nahradiť druhej strane – odporcovi škodu spôsobenú odstúpením od zmluvy.

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného právneho významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že

dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa proti potvrdzujúcemu rozsudku nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

So zreteľom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Odporca namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom nešpecifikovaným postupom odvolacieho súdu (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Ako príklad takéhoto rozhodnutia odporca označil rozhodnutie o zastavení konania o vzájomnom návrhu.

V danej veci súd prvého stupňa zastavil konanie o vzájomnom návrhu o zaplatenie sumy 408 800 Sk s príslušenstvom s poukazom na ustanovenie § 83 O. s. p., podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie (aj v ktorej časti krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil), pretože pred okresným súdom Trenčín sa vedie konanie o návrhu odporcu (ako navrhovateľa) práve na zaplatenie tejto sumy titulom náhrady škody. Odporca nespochybnil existenciu dôvodu pre zastavenie konania o vzájomnom návrhu podľa uvedeného ustanovenia, a to ani v odvolaní proti rozsudku súdu

prvého stupňa. Preto tým, že konanie bolo v tejto časti zastavené pre prekážku podmienky konania (litispedencia) neodňala sa odporcovi možnosť konať pred súdom. Dovolací súd žiadny iný nesprávny postup súdu, ktorým by sa odporcovi odňala možnosť konať pred súdom, nezistil.

Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) namietané odporcom je síce relevantným dovolacím dôvodom, ale sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého potvrdzujúceho rozsudku, ale nezakladala by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd vec správne právne posúdil prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Uvedené platí aj vo vzťahu k dovolateľom vytýkaným nesprávnostiam skutkovej povahy.

Odporca navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadol výrok tohto rozsudku o odmietnutí odvolania (vylúčenie časti vzájomného návrhu na samostatné konanie a nepripustenie zmeny návrhu) smeruje jeho dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď je pojaté do meritórneho rozhodnutia. Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúcemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O. s. p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu

rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolanie proti rozhodnutiu o odmietnutí odvolania nie podľa § 239 O. s. p. prípustné, keďže nemá charakter žiadneho z uvedených uznesení. Jeho prípustnosť nie je daná ani podľa § 237 O. s. p. (ako vyplýva zhora vady konania v tomto ustanovení vymenované dovolací súd nezistil).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie odporcu procesne neprípustné. Dovolací súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov, nezaoberal sa vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: